

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail vfm@vfm.dk

RLL/ J.nr. 2008-2721

Dato: 21. maj 2008

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 21. april 2008 følger hermed velfærdsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 338 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 338:

” Hvilke initiativer vil ministeren iværksætte for at sikre, at der bliver handlet hurtigere og tidligere i forhold til børn, der er truet af omsorgssvigt?”

Svar:

Samfundets særlige støtte for udsatte børn og unge handler både om, at den ydes tidligt, rettidigt og sammenhængende.

For at yde denne støtte er det ofte afgørende, at faggrupper, der gennem deres hverv har kontakt til børn og unge, underretter de sociale myndigheder, hvis de under udøvelsen af tjenesten eller hvervet får kendskab til forhold, der giver formodning om, at et barn eller en ung under 18 år har behov for særlig støtte.

Derfor er jeg meget opmærksom på, hvordan kommunerne reagerer på de modtagne underretninger. Jeg vil først henvise til den netop offentliggjorte undersøgelse fra Ankestyrelsen. Den viser, at kommunerne i 61 procent af sagerne inden for en måned har afklaret, om underretningen giver anledning til at iværksætte en grundigere undersøgelse af barnets forhold i form af en § 50 undersøgelse. I 36 procent af sagerne har det taget mere end måned for kommunerne at afgøre, om underretningen giver anledning til at iværksætte en undersøgelse. Årsagerne til en langsommere behandling af underretninger er ifølge kommunernes oplysninger bl.a., at der afventes yderligere oplysninger fra forældre eller fagfolk.

Jeg vil også pege på Ankestyrelsens beføjelser efter servicelovens § 65, hvor styrelsen af egen drift kan tage en sag op, herunder pålægge kommunalbestyrelsen at gennemføre centrale sagsbehandlingsskridt eller pålægge kommunen at gennemføre en afgørelse. Ankestyrelsens beføjelser, ligeledes under servicelovens § 65, rummer mulighed for at træffe afgørelse efter servicelovens paragraffer 51, 58, 60 og 63 og pålægge kommunalbestyrelsen at gennemføre afgørelsen.

Det er i den forbindelse vigtigt for mig at fremhæve, at alle kan underrette til Ankestyrelsen, hvis man har kendskab til eller formodning om, at et barn eller en ung ikke får den nødvendige støtte. Ankestyrelsen forventes i nær fremtid at lancere en informationskampagne om denne mulighed.

Der er dog et klart behov for et fortsat fokus på, hvordan samfundet langt tidligere bliver opmærksom på børn med særlige behov. Det understreges eksempelvis af Ankestyrelsens tal for 2006, der viser, at et nyanbragt barn i mere end to ud af tre sager var over 12 år.

Men det er naturligvis ikke nok, at der handles, når et barn har brug for støtte. Det er lige så afgørende, at støtten er den *rigtige*, og at den ydes sammenhængende.

I det perspektiv er den lovpligtige undersøgelse efter servicelovens § 50 i mine øjne et helt centralt redskab for at sikre det bedst mulige grundlag for at kunne træffe den rigtige individuelle afgørelse til barnets bedste. Det samme gælder opstillingen af en individuel handleplan for barnet, inden der træffes afgørelse om en foranstaltning. Her viser Ankestyrelsens seneste praksisundersøgelse, at mange kommuner har problemer med at leve op til lovens krav.

Siden vedtagelsen af anbringelsesreformen er der blevet iværksat mange gode initiativer og projekter for at styrke kvaliteten af kommunernes sagsbehandling. Det gælder blandt andet en række omfangsrige uddannelsesstilbud til sagsbehandlere på børneområdet samt projekter med fokus på bl.a. tværsektorielt samarbejde. Jeg vil konkret pege på oprettelsen af en diplomuddannelse på området, som bredt forventes at give det faglige niveau et stærkt løft.

Jeg kan også pege på, at Velfærdsministeriet i samarbejde med Kommunernes Landsforening også har taget initiativ til en række regionale ledernetværk for blandt andet at udveksle synspunkter og erfaringer på området for udsatte børn og unge.

Alt i alt er det mit samlede indtryk, at der er sket meget de senere år for at løfte indsatsen.

De mange forfærdelige enkeltsager, men også Ankestyrelsens forskellige undersøgelser af kvaliteten af indsatsen over for udsatte børn og unge gør dog, at jeg nu vil indkalde Folketingets partier til bl.a. en drøftelse af, hvordan vi kan styrke den tidlige indsats og i endnu højere grad tydeliggøre over for kommunerne, at barnets behov skal vægtes højest.

Karen Jespersen

/ Nina Eg Hansen